

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 8 sierpnia 1967 r.

Nr 32

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- 157 — z dnia 25 lipca 1967 r. w sprawie warunków zatrudnienia pracowników naukowo-badawczych w instytutach naukowo-badawczych 225
- 158 — z dnia 25 lipca 1967 r. w sprawie upoważnienia niektórych powiatowych rad narodowych do wprowadzenia obowiązkowego ubezpieczenia trzody chlewnej 228

ROZPORZĄDZENIE

- 159 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1967 r. w sprawie sposobu postępowania członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej przy wykonywaniu powierzonych im zadań 231

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

- 160 — z dnia 12 lipca 1967 r. w sprawie przystąpienia Australii do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, Protokołu dodatkowego do tej konwencji odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej oraz Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych, sporządzonych w Nowym Jorku dnia 4 czerwca 1954 r., oraz uczestnictwa Malty w tych konwencjach 232
- 161 — z dnia 13 lipca 1967 r. w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Protokole dotyczącym zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakteriologicznych, podpisanym w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r. 232
- 162 — z dnia 14 lipca 1967 r. dotyczące przystąpienia Holandii do układu w sprawie Antarktydy, podpisanego w Waszyngtonie dnia 1 grudnia 1959 r. 232

157

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 lipca 1967 r.

w sprawie warunków zatrudnienia pracowników naukowo-badawczych w instytutach naukowo-badawczych.

Na podstawie art. 36 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 oraz art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie do pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych, zwanych dalej „instytutami”, działających na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129).

§ 2. 1. Samodzielni pracownicy naukowo-badawczy zatrudnieni w instytucie obowiązani są do:

- 1) prowadzenia badań naukowych zgodnie z obowiązującym planem i ustalonym podziałem obowiązków,
- 2) pełnienia obowiązków organizacyjnych w instytucie,
- 3) prowadzenia zorganizowanych w instytucie zajęć szkoleniowych (seminaria, wykłady, ćwiczenia),
- 4) kierowania pracami naukowo-badawczymi i studiami doktorskimi pracowników naukowo-badawczych,

5) prowadzenia prac usługowo-badawczych (doświadczalnych, inżynierskich, produkcyjnych, leczniczych).

2. Adiunkci, starsi asystenci i asystenci zatrudnieni w instytucie obowiązani są do:

- 1) uczestniczenia w pracach badawczych instytutu, zgodnie z planem badań, pod kierunkiem samodzielnych pracowników naukowo-badawczych,
- 2) podnoszenia swoich kwalifikacji naukowych,
- 3) uczestniczenia w pracach organizacyjno-naukowych instytutu (utrzymanie zbiorów naukowych, przygotowanie aparatury itp.),
- 4) uczestniczenia w zajęciach szkoleniowych organizowanych w celu podnoszenia poziomu naukowego pracowników,
- 5) uczestniczenia w pracach usługowo-badawczych (doświadczalnych, inżynierskich, produkcyjnych, leczniczych).

§ 3. 1. Dla pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w instytucie w pełnym wymiarze zajęć ustala się 6-dniowy tydzień pracy oraz czas pracy 42 godziny tygodniowo.

2. Dyrektor instytutu może — ze względu na potrzebę zachowania ciągłości badań związanych z procesem technologicznym i przebiegiem przeprowadzanych prac techniczno-badawczych — ustalić inny niż określony w ust. 1 rozkład pracy w ramach 42-godzinnego tygodnia pracy.

3. Przy pracach szkodliwych dla zdrowia może być wprowadzony dla pracowników naukowo-badawczych w instytutach skrócony czas pracy w trybie określonym w art. 36 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych.

4. Pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w instytucie jako w dodatkowym miejscu pracy obowiązuje wymiar czasu pracy określony w umowie o pracę.

§ 4. Samodzielnemu pracownikowi naukowo-badawczemu instytutu zatrudnionemu w pełnym wymiarze zajęć może być przyznane zwolnienie od zajęć w instytucie dla prowadzenia zajęć dydaktycznych w szkolnictwie wyższym, szkołach zawodowych pomaturalnych lub średnich albo w studiach naukowych pod warunkiem, że liczba godzin tych zajęć nie przekracza 6 godzin tygodniowo.

§ 5. 1. Samodzielnemu pracownikowi naukowo-badawczemu instytutu zatrudnionemu w pełnym wymiarze zajęć może być przyznane zwolnienie od zajęć w instytucie na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy dla prowadzenia prac naukowych lub dydaktycznych, nie ujętych planem instytutu, lecz stanowiących dorobek pracownika ważny z punktu widzenia gospodarki narodowej lub rozwoju nauki.

2. Prace, o których mowa w ust. 1, mogą dotyczyć w szczególności wykonywania prac badawczych, prac związanych z wdrażaniem wyników prac badawczych, ekspertyz powierzanych przez jednostkę nadrzędną itp. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, nie może być udzielane częściej niż raz na trzy lata.

§ 6. Zwolnienia, o których mowa w § 4 i 5, udziela na podstawie opinii rady naukowej instytutu:

- 1) na okres nie przekraczający trzech miesięcy w roku — dyrektor instytutu na wniosek zainteresowanego,
- 2) na czas dłuższy — właściwy minister na wniosek lub po zasięgnięciu opinii dyrektora instytutu.

§ 7. 1. Zwolnienie, o którym mowa w § 4 i 5, nie może być udzielone, jeżeli pracownik korzysta z zezwolenia na wykonywanie innego stałego zajęcia zarobkowego.

2. Zwolnienie, o którym mowa w § 5, nie może być udzielone, jeżeli wykonywana praca jest przedmiotem umowy zlecenia lub umowy o dzieło.

§ 8. 1. Pracownik naukowo-badawczy zatrudniony w instytucie w pełnym wymiarze zajęć może otrzymać jednorazowo na dokończenie zaawansowanej rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej częściowe zwolnienie od zajęć w instytucie lub urlop, jeżeli:

- 1) wyróżnia się osiągnięciami w pracy naukowo-badawczej w instytucie,
- 2) temat rozprawy dotyczy zakresu działania instytutu,
- 3) częściowe zwolnienie od zajęć w instytucie lub urlop nie przeszkodzi w wykonywaniu zadań instytutu.

2. Częściowe zwolnienie od pracy lub urlop może być także udzielone pracownikowi naukowo-badawczemu, skierowanemu przez instytut lub władze zwierzchnie na studia podyplomowe, kursy lub inne zajęcia związane z podnoszeniem kwalifikacji naukowych w dziedzinie dotyczącej zakresu działania instytutu.

3. Zwolnienie od zajęć lub urlop, o których mowa w ust. 1 i 2, nie może być udzielone, jeżeli pracownik korzysta w tym czasie z zezwolenia na wykonywanie innych stałych zajęć zarobkowych.

§ 9. 1. Zwolnienie od zajęć lub urlop, o których mowa w § 8, może być udzielone na okres do 28 dni przez dyrektora instytutu.

2. W uzasadnionych wypadkach zwolnienie lub urlop, o których mowa w ust. 1, może być przedłużone na wniosek dyrektora instytutu przez właściwego ministra na okres nie przekraczający łącznie dwóch miesięcy.

3. Do podania w sprawie częściowego zwolnienia od zajęć w instytucie lub urlopu na dokończenie rozprawy doktorskiej powinna być dołączona opinia promotora.

§ 10. 1. Pracownik naukowo-badawczy instytutu, któremu udzielone zostało zwolnienie od zajęć lub urlop (§ 4, 5 i 8), otrzymuje w okresie tego zwolnienia lub urlopu pełne uposażenie zasadnicze wraz ze wszystkimi dodatkami związanymi z zajmowanym stanowiskiem.

2. Pracownik, o którym mowa w ust. 1, zachowuje również prawo do dodatku za pracę wykonywaną w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, jeżeli w okresie zwolnienia lub urlopu w takich warunkach prowadzi pracę.

§ 11. 1. Kontrolę nad przebiegiem pracy naukowej pracowników otrzymujących częściowe zwolnienie od pracy lub urlop w myśl § 8 sprawuje dyrektor instytutu.

2. W razie zaniedbywania pracy, związanej z uzyskaniem stopnia naukowego (§ 8), lub podjęcia innego stałego zajęcia zarobkowego udzielone częściowe zwolnienie od zajęć lub urlop zostają na wniosek kierownika zakładu (pracowni) cofnięte przez dyrektora instytutu.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien być zaopiniowany przez promotora lub przez radę naukową.

§ 12. W ramach corocznie opracowywanych planów instytutu należy uwzględniać zwolnienia i urlopy, o których mowa w § 5 i 8.

§ 13. 1. W szczególnie uzasadnionych wypadkach samodzielni pracownicy naukowo-badawczy zatrudnieni w instytutach mogą wykonywać inne stałe zajęcia zarobkowe poza zajęciami w instytucie na podstawie zezwolenia ministra (kierownika urzędu centralnego) oraz w rozmiarze określonym w rozporządzeniu, o ile praca ta dotyczy tej samej branży lub specjalności bądź branży związanej z podstawową specjalnością pracownika.

2. Obciążenie samodzielnego pracownika naukowo-badawczego z tytułu innego stałego zajęcia zarobkowego nie może wynosić łącznie z zajęciami w instytucie więcej niż dwa pełne etaty.

3. Pracę w instytucie naukowo-badawczym można łączyć z pracą w szkolnictwie wyższym lub w jednostkach produkcyjnych albo w zapleczu techniczno-rozwojowym go-

spodarki narodowej. W zasadzie nie należy łączyć etatów w dwu różnych placówkach naukowo-badawczych.

§ 14. Adiunktowi, starszemu asystentowi i asystentowi zatrudnionemu w instytucie można w szczególnie uzasadnionych indywidualnych wypadkach udzielić zezwolenia na wykonywanie poza zajęciami w instytucie innych stałych zajęć zarobkowych w wymiarze nie przekraczającym pół etatu, jeżeli zajęcie w dodatkowym miejscu pracy jest nieodzowne dla rozwoju naukowego pracownika oraz dotyczy tej samej branży lub branży związanej z podstawową specjalnością pracownika.

§ 15. Stałymi zajęciami zarobkowymi w rozumieniu § 11, 13 i 14 są wszelkie zajęcia zarobkowe wynikające ze stosunku pracy opartego na umowie o pracę lub nominacji oraz wykonywanie wolnego zawodu lekarza lub adwokata.

§ 16. 1. Nie wymaga uzyskania zezwolenia, o którym mowa w § 13:

- 1) wykonywanie funkcji:
 - a) członków organów władzy i administracji państwowej z wyboru,
 - b) na stanowiskach, na które powołuje Rada Państwa, Przewodniczący Rady Państwa, Rada Ministrów lub Prezes Rady Ministrów,
 - c) stale urzędujących członków Prezydium Polskiej Akademii Nauk,
 - d) stale urzędujących członków organizacji społecznych na podstawie wyboru,
 - e) stale urzędujących członków organów doradczych przy ministrach,
- 2) praca w kolegiach redakcyjnych,
- 3) praca na stanowiskach specjalistów krajowych i wojewódzkich służby zdrowia,
- 4) praca do wysokości pół etatu w zakładach społecznych służby zdrowia oraz w służbie zdrowia Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Komunikacji oraz Ministerstwa Sprawiedliwości,
- 5) praca do wysokości pół etatu w charakterze konsultanta lub kierownika tematu badawczego na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej, jeżeli praca ta będzie wykonywana w zakresie i na zasadach, jakie ustali Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego oraz Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk.

2. Wykonywanie na podstawie stosunku pracy (stosunku służbowego) prac określonych w ust. 1 podlega ograniczeniom w zakresie obciążenia, przewidzianym w § 13 ust. 2.

§ 17. Zezwolenia określone w § 13 mogą być udzielane samodzielnym pracownikom naukowo-badawczym jedynie w wypadkach, gdy tego wymagają szczególnie ważne względy, a w szczególności, gdy chodzi o:

- 1) obsadzenie stanowisk kierowniczych w administracji państwowej, w państwowym aparacie gospodarczym, społecznej służbie zdrowia itp.,
- 2) obsadzenie stanowisk pracowników naukowo-dydaktycznych w szkołach wyższych lub w wyższych szkołach zawodowych, jeżeli sytuacja kadrowa w danej dziedzinie nauki tego wymaga,
- 3) obsadzenie kierowniczych stanowisk w organizacjach społecznych, posiadających szczególnie doniosłe znaczenie dla Państwa,

4) wykonywanie wolnego zawodu lekarza lub adwokata, jeżeli jest to uzasadnione koniecznością lepszego zaspokojenia potrzeb ludności w danej dziedzinie.

§ 18. 1. Zezwoleń określonych w § 13 udziela samodzielnemu pracownikowi naukowo-badawczemu minister, któremu podlega instytut, na podstawie pozytywnej opinii komisji, w skład której wchodzi:

- 1) Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego — jako przewodniczący,
- 2) Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk — jako zastępca przewodniczącego,
- 3) Zastępca Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki,
- 4) Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac,
- 5) minister (kierownik urzędu centralnego) właściwy ze względu na główne miejsce pracy pracownika,
- 6) minister (kierownik urzędu centralnego) właściwy ze względu na miejsce pracy, w którym pracownik ma być zatrudniony,
- 7) przedstawiciel Centralnej Rady Związków Zawodowych, wyznaczony przez Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych.

2. Jeżeli członkowie komisji wymienieni w ust. 1 pkt 1—6 nie mogą uczestniczyć w posiedzeniu komisji, zastępują ich ze wszystkimi uprawnieniami członków komisji upoważnieni przez nich zastępcy.

3. Obsługę organizacyjno-techniczną komisji oraz stałą ewidencję udzielonych zezwoleń prowadzi sekretariat komisji powołany przez jej przewodniczącego. Wydatki związane z pracami komisji pokrywane są z budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

§ 19. 1. Zezwoleń określonych w § 14 udziela adiunktom, starszym asystentom i asystentom dyrektor instytutu w ramach limitu liczbowego osób, które mogą podjąć inne stałe zajęcia zarobkowe, ustalonego przez właściwego ministra na podstawie opinii komisji, o której mowa w § 18 ust. 1.

2. Tryb udzielania zezwoleń adiunktom, starszym asystentom i asystentom poszczególnych specjalności określa komisja, o której mowa w § 18 ust. 1.

§ 20. 1. Zezwolenia, o których mowa w § 13 i 14, powinny określać:

- 1) miejsce dodatkowej pracy (nazwę i adres zakładu pracy) ze wskazaniem ministra, któremu zakład podlega,
- 2) rodzaj i wymiar zajęć w dodatkowym miejscu pracy,
- 3) okres dodatkowej pracy,
- 4) liczbę godzin w wymiarze tygodniowym, na które pracownik może być zwalniany od zajęć w instytucie dla wykonywania dodatkowego stałego zajęcia zarobkowego, jeżeli zajęcie to nie może być wykonywane poza normalnym czasem pracy w instytucie.

2. Zezwolenie może być cofnięte z wyznaczeniem terminu potrzebnego do rozwiązania umowy w dodatkowym miejscu pracy.

§ 21. Pracownik naukowo-badawczy i naukowo-dydaktyczny zatrudniony w drodze mianowania w innym instytucie, w Polskiej Akademii Nauk lub w szkolnictwie wyższym jako głównym miejscem pracy może być zatrudniony na sta-

nowisku pracownika naukowo-badawczego w instytucie — jako drugim miejscu pracy — tylko na podstawie umowy o pracę.

§ 22. Zatrudnienie w instytucie na stanowisku pracownika naukowo-badawczego w niepełnym wymiarze godzin może nastąpić tylko na podstawie umowy o pracę.

§ 23. Umowę o pracę, o której mowa w § 21 i 22, zawiera dyrektor instytutu po zasięgnięciu opinii rady naukowej instytutu.

§ 24. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w państwowych, społecznych i spółdzielczych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 39 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych.

§ 25. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie zasad wykonywania przez pracowników naukowych instytutów naukowo-badawczych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych (Dz. U. Nr 43, poz. 227).

§ 26. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Nauki i Techniki, Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego oraz zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych).

§ 27. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

158

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 lipca 1967 r.

w sprawie upoważnienia niektórych powiatowych rad narodowych do wprowadzenia obowiązkowego ubezpieczenia trzody chlewnej.

Na podstawie art. 6 ust. 1 oraz art. 22 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 72, poz. 357) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. W celu zebrania doświadczeń w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia trzody chlewnej od padnięcia i dobiecia z konieczności na skutek choroby lub wypadku zwierzęcia, Minister Finansów określi trzy powiaty, na których terenie może być wprowadzone takie ubezpieczenie.

2. Wprowadzenie ubezpieczenia wymienionego w ust. 1 na terenie poszczególnego powiatu może nastąpić w drodze uchwały właściwej rady narodowej, powziętej na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 72, poz. 357).

§ 2. Obowiązkowe ubezpieczenie trzody chlewnej od padnięcia i dobiecia z konieczności na skutek choroby lub wypadku zwierzęcia obejmuje zwierzęta o wadze od 20 kg, znajdujące się w posiadaniu osób fizycznych.

Rozdział 2.

Odpowiedzialność Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

§ 3. 1. Odpowiedzialnością Państwowego Zakładu Ubezpieczeń objęte są szkody powstałe wskutek padnięcia lub dobiecia z konieczności zwierzęcia z powodu choroby lub wypadku, przy czym przez chorobę rozumie się również komplikacje powstałe w wyniku ciąży, porodu, trzebienia i operacji.

2. Przez dobiecie z konieczności rozumie się dobiecie, gdy organ służby weterynaryjnej stwierdzi, że nie ma widoków wyleczenia zwierzęcia, wskutek czego zwierzę nie nadaje się do dalszego tuczu, chowu lub hodowli, a w razie wypadku — przy braku możliwości uzyskania opinii organu służby weterynaryjnej — gdy konieczność dobiecia dla urato-

wania wartości rzeźnej mięsa lub skrócenia cierpień zwierzęcia stwierdzi dwóch hodowców.

§ 4. Państwowy Zakład Ubezpieczeń nie odpowiada za szkody:

- 1) powstałe z powodu chorób zaraźliwych, objętych przepisami o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, za które nie przyznano odszkodowania lub zapomogi z budżetu Państwa (fundusz epizootyczny);
- 2) spowodowane przez zdarzenia losowe, objęte innym ubezpieczeniem obowiązkowym.

§ 5. 1. Odpowiedzialność Państwowego Zakładu Ubezpieczeń rozpoczyna się w dniu, w którym zwierzę osiąga wagę 20 kg.

2. Odpowiedzialność Państwowego Zakładu Ubezpieczeń kończy się z chwilą przejścia zwierzęcia w posiadanie innych osób niż wymienione w § 2 lub przeniesienia na teren nie objęty ubezpieczeniem.

§ 6. Na podstawie uchwały powiatowej rady narodowej za opłatą dodatkowej składki zakres obowiązkowego ubezpieczenia określonego w § 3 może być rozszerzony:

- 1) na szkody powstałe wskutek uznania mięsa za niezdatne przez organ urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w związku ze stwierdzoną chorobą zwierzęcia,
- 2) na koszty leczenia przez organ służby weterynaryjnej i koszty sekcji zwierzęcia w zakresie szerszym niż o tym mowa w § 18; zakres ubezpieczenia kosztów leczenia ustala prezydium właściwej powiatowej rady narodowej w porozumieniu z Państwowym Zakładem Ubezpieczeń.

Rozdział 3.

Dowód ubezpieczenia.

§ 7. Właściwy inspektorat Państwowego Zakładu Ubezpieczeń doręcza właścicielowi dowód ubezpieczenia, określający przedmiot niniejszego ubezpieczenia (§ 2) oraz wysokość składki za ubezpieczenie; składka ubezpieczeniowa pobierana jest za pośrednictwem spółdzielni oszczędności-